

É FUMOS FICANDO SÓS,
O MAR, O BARCO
É MÁIS NÓS...

Anxos Sumai, natural de Catoira, foi a vencedora da oitava edición do Premio Roberto Blanco Torres de xornalismo

■ “Cando abro un libro entro nun universo totalmente diferente”

» R.M.C.

Anxos Sumai rompeu moldes no tocante ó premio Roberto Blanco Torres de xornalismo literario e de opinión: converteuse na primeira muller en lograr este galardón, é tamén a primeira autora da comarca Ulla-Umia e rompe cunha racha de varios anos nos que eran as “vellas glorias” da literatura galega as que estaban a vencer o certame. Para máis, o xurado decantouse, tamén de forma inédita, por recoñecer un traballo non referido á prensa escrita, senón emitido a través das ondas radiofónicas e divulgado mediante novas formas de comunicación que aporta Internet. Por todo isto e moito mais, gañar foi unha auténtica sorpresa para Anxos Sumai que, nin sequera, coñecía que fose unha das candidatas ó galardón. O xurado tivo especialmente en conta a súa sección de radio “Somos perigosamente normais” e as colaboracións no portal Culturagalega.org, tituladas “Crítica da memoria pura”. Todas estas pezas serán publicadas o vindeiro ano pola Universidade de Santiago,

cun estudio introductorio de Miguel Túñez, decano da Facultade de Ciencias da Comunicación.

A catoiresa, que traballa como documentalista no Consello da Cultura Galega, comezou a sentir interese polas letras dende pequena e ó longo da súa traxectoria —na que ten publicados algúns libros e chegou a escribir letras de cancións e guiños para vídeos ou tebeos— recibiu xa varias distincións. Agora quere “descansar” dos medios de comunicación e tratar de rematar un libro no que leva tempo traballando.

■ Poñerse á altura de literatos como Isaac Díaz Pardo, o último gañador do Blanco Torres, será toda unha honra...

» Non cabe dúbida de que é un recoñecemento importante que me publiquen un libro dentro da mesma colección ca xente dese nivel, algúns dos cales foron referentes para mim. A maioría de escritores da miña idade (47 anos) non tivemos formación xornalística nin literaria, e algúns nin pudemos aprender a falar galego. Tivemos que aprender uns dos outros, como unha cadea.

■ ¿Supón tamén es-te premio un pulo pa-

ra as vías de comunicação que abre Internet?

» Agardo que este recoñecemento sirva para que a xente se dea conta de que hai moitos lectores de bos colaboradores en Internet. Xa é hora de que se visibilice este novo medio de comunicación. A miña relación coa rede ven de anos atrás, primeiro cun debate sobre temas de actualidade. A continuación escomecei coa sección “Anxos e díños” e más tarde con “Anxos da garda”, que posiblemente sexa a más coñecida. Emprego o xénero do diario para escribir dende literatura ata ficción, pasando tamén por xéneros de opinión. Nos últimos tempos colaborei en Culturagalega.org coa sección “Crítica da memoria pura”, unha das que más gustou ó xurado do Blanco Torres. Nela fago unha revisión da memoria persoal, de como o temo vai reelaborando o que sucedeu. Por exemplo, a partir de acontecementos que todo o mundo coñece —coma a morte de Grace Kelly ou a fundimento do submarino Kursk— trato de recordar que pasaba na miña vida náquel preciso instante.

■ As súas creacións teñen case sempre como base a propia realidade, ¿a que se debe isto?

» A miña percepción da vida é o

punto de partida do diario. A partir de aí utilizo personaxes e situacións reais, aínda que iso non quere dicir que as historias sexan totalmente autobiográficas, senón que tamén hai moita ficción.

■ E da rede pegou un salto á radio. E un cambio bastante drástico...

» En “Somos perigosamente normais” preocupeime sobre todo de deixar en evidencia como na cotidianidade da vida suceden pequenas tragedias. Afondei, por exemplo, en temas coma os malos tratos, que poden estar a suceder na casa do lado sen que un se dea conta. O mesmo sucede cos anciáns, de aí que en ocasións aparezan na prensa historias realmente tremendas de anciáns que levaban tempo mortos nas súas casas sen que ningún se decatase.

■ En tanto xa coñecemos a súa faceta de escritora, ¿como se define cando está no lado contrario e se convierte en lectora?

» Como lectora son moi infiel. Hai tantos autores que non me quedo só con un. Ademais cando abro un libro entro nun universo totalmente diferente; iso si, cando un libro me gusta moiísimo o que fago é contarlo á xente. No fondo son unha bibliotecaria... (carreira que estudiou e profesión que exerce).

